

Nr 113.

Av herrar **Stendahl** och **Reuterskiöld**, *angående viss ändring i gällande skala för inkomst- och förmögenhetsskattens grund.*

I en inom första kammaren vid innevarande riksdag väckt motion har föreslagits höjd kaffetull. Därest en dylik höjning skulle beslutas av riksdagen, hemställas om behandling av följande motion.

Vid 1919 års riksdag fastställdes nya normer för inkomst- och förmögenhetsskatten. Sedan vissa allmänna avdrag gjorts, skulle denna skatts grundbelopp för den enskilde utgå med:

3 procent för det beskattningsbara beloppet intill 10,000 kronor.
 4 » » » » » » liggande mellan 10,000 och 20,000 o. s. v. intill ett maximum av 15 procent, dock att högst 12 procent å totala beskattningsbara beloppet finge utgå.

Emot denna skalas lägsta procent torde i och för sig föga vara att invända, men när skatten i år skall utgå efter ett till 155 procent förhöjt belopp och för 1921 är föreslagen att utgå efter 175 procent. blir läget ett annat. I detta senare fall skulle de effektiva skatteprocenterna bliva för beskattningsbara belopp

intill 10,000 kr. .... 5.25 procent
 10—20,000 » ..... 7— » o. s. v.

Med den höjd, till vilken kommunal- och övriga skatter numera stigit, blir detta en skattebörd av cirka 15 procent för ett mycket stort antal skatteskyldiga, och innebär en oerhörd ökning av skattestrycket. För de lägsta inkomsttagarna har som vanligt sörts genom att för dem de allmänna avdragen uppgå till så stor procent av totalinkomsterna, att det beskattningsbara beloppet blir intet eller högst obetydligt, varigenom den effektiva skatteprocenten blir låg. Anorlunda ställer sig saken, när man kommer till medelklassens inkomster, särskilt till tjänste- och ämbetsmäns inkomster. Att dessa

skola erlägga en månadslön eller t. o. m. en och en halv i skatter, det är för närvarande med nuvarande ofullständiga kompensation av dyrtiden knappast rimligt. Det är ju dessutom av det allmänna att ta med den ena handen vad man givit med den andra.

Genom en ökning av de tillåtna avdragen förbättras ej läget. Därigenom befrias ett antal personer helt från skatten. Dessa få absolut lindring. Det närmast högre registret får en mycket stor lindring, men sedan är lindringen obetydlig. Samtidigt har man, när man befriade vissa befolkningsskikt från skatt, minskat deras ansvarskänsla för det allmännas ekonomi. Ty det kan icke vara, vare sig uppfostrande eller rätt, att de som besluta skatterna ej skola bära någon del av desamma.

Problemet torde böra lösas på annat sätt. Det kan ej anses försvarligt att pressa medelklassen så hårt, som en dylik skatteprocent skulle göra, utan är lindring verkligen av nöden.

Nedsättes den lägsta skatteprocenten till t. ex. 2 procent, skulle på alla mindre skatteposter ske en reduktion av $33 \frac{1}{3}$ procent, d. v. s. skattetrycket skulle för dem vid en till 175 procent förhöjd grundskatt kunna sägas motsvara det nuvarande grundbeloppet förhöjt blott till 117 procent, vilket dock är ett skattetryck hårdare än det av skattekommitterade som normalt angivna.

Skattelindringen skulle i detta fall ställa sig på följande sätt:

Beskattningsbart

belopp	4,000	6,000	8,000	10,000	15,000	20,000
						vid maximum
nuvarande skala						
efter 175 procent	210	315	420	525	875	
med 2 procent						
grundprocent . . .	140	210	280	350	700	1,050
samma procent som						
ovan						

Den nuvarande skalan innebär en förhöjning i förhållande till den här föreslagna av:

kronor	70	105	140	175	175	175
procent	50 proc.	50 proc.	50 proc.	50 proc.	25 proc.	16 proc.

En dylik reduktion av skalans lägsta procent innebär en stor lättnad för det stora flertalet skattedragande, men medför även på grund

av skalans byggnad någon lättnad för samtliga, men uppgår denna lättnad för de största skattebeloppen blott till en liten bråkdel av en procent.

Denna förändring av skalan är verkligen av behovet påkallad, om satsen skall upprätthållas, att bördorna skola fördelas i förhållande till den olika bärkraften.

Det hål, som sålunda skulle uppstå i budgeten, kan enligt vår mening lämpligen fyllas med de belopp en ökad tull på importerade njutningsmedel kunde inbringa, och borde denna finanstull avvägas så, att dess merinkomst täckte den minskade inkomst som skulle uppstå, om denna lindring i särskilt den mindre bemedlade medelklassens skattebördas genomfördes.

De medel, som erhöles genom denna finanstull, skulle sålunda användas till lättande av medelklassens gränslösa betryck och svårigheter, och torde sällan en inkomst av indirekt beskattning på njutningsmedel ha använts till ett mera behjärtansvärt ändamål.

Skulle riksdagen ej nu vilja anlita denna inkomstkälla, torde en revidering av skatteskalen dock omedelbart böra äga rum.

På grund av vad vi sålunda anført, få vi vördsamt hemställa,

att riksdagen ville besluta en sådan ändring av nu gällande skatteskala för inkomst- och förmögenhetsskattens grund, att den lägsta skatteprocenten för enskild skattskyldig nedsattes från 3 till 2 procent.

Stockholm den 20 januari 1920.

Sten Stendahl.

C. A. Reuterskiöld.
